

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ШКОДУ, ЗАВДАНУ ПАЦІЄНТУ ВНАСЛІДОК ВИКОРИСТАННЯ СИСТЕМ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ПІД ЧАС НАДАННЯ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ

Крушельницька Г. Л.

*кандидат юридичних наук, доцент,
старший науковий співробітник відділу
міжнародного приватного права,*

*Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва
імені Ф. Г. Бурчака Національної академії правових наук України
м. Київ, Україна*

Впровадження передових систем штучного інтелекту (ШІ) у сферу охорони здоров'я трансформує ландшафт надання медичної допомоги. У Білій книзі про штучний інтелект Європейська комісія прогнозує, що ШІ змінить наше життя, покращуючи сферу охорони здоров'я [1]. Зокрема, Концепція розвитку штучного інтелекту в Україні, затверджена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 2 грудня 2020 року № 1556-р, визначає ШІ як організовану сукупність інформаційних технологій, із застосуванням якої можливо виконувати складні комплексні завдання шляхом використання системи наукових методів досліджень і алгоритмів обробки інформації, отриманої або самостійно створеної під час роботи, а також створювати та використовувати власні бази знань, моделі прийняття рішень, алгоритми роботи з інформацією та визначати способи досягнення поставлених завдань.

Вже зараз ШІ застосовується не лише у наукових дослідженнях, але й безпосередньо в клінічній практиці. Зокрема системи ШІ використовуються для діагностичної інтерпретації зображень в офтальмології, дерматології, гастроентерології, анатомічній патології та радіології; для інтерпретації сигналів, отриманих від електронних пристроїв, та молекулярних даних (генетики, онкомаркерів, білкових структур та медичних записів в «історії хвороби»); для розробки вакцин та ліків; для прогнозування обсягу доступу до медичних закладів, ризику ускладнень у госпіталізованих пацієнтів, потенційної госпіталізації, потенційно серйозних ускладнень; для точнішої класифікації захворювань; у роботизованій хірургії [2]. Однак не зважаючи на багатообіцяючий потенціал ШІ у сфері надання медичної допомоги, справедливо виникають побоювання щодо забезпечення безпеки пацієнтів при використанні ШІ, а також ризику завдання шкоди здоров'ю пацієнта внаслідок допущених системою ШІ

помилку у діагностиці, лікуванні та профілактиці захворювань. У зв'язку із цим постає питання, хто та у якому обсязі буде нести відповідальність за таку шкоду, оскільки коло осіб, залучених до надання медичної допомоги з використанням систем ШІ може включати медичних працівників, медичні заклади, а також розробників систем ШІ.

Оскільки сфера деліктної відповідальності за шкоду, завдану використанням систем ШІ під час надання медичної допомоги знаходиться на початковому етапі свого становлення, логічно ґрунтуватися на загальних принципах деліктного права. Так, як відзначає Ю. П. Бурило, загальна мета деліктного права зводиться до дуже простої ідеї: шкода або збитки, завдані особі іншою особою, мають бути відшкодовані. Доки ці деліктні відносини стосуються фізичних та юридичних осіб, цей принцип працює достатньо добре. Однак настає час, коли шкода може бути завдана інтелектуальними суб'єктами, які не є ні фізичними, ні юридичними особами. Вченими навіть досліджується варіант наділення правосуб'єктністю автономних систем ШІ, оскільки реалізація цієї радикальної ідеї надала б автономним системам ШІ правовий статус «електронних осіб», подібний до статусу юридичних осіб, а відповідно і можливість нести пряму відповідальність за шкоду, яка може бути завдана їх використанням [3, с. 6]. Водночас на сьогоднішній день все ще не зрозуміло, яким чином застосовувати традиційні правила деліктної відповідальності до виникнення цивільно-правової відповідальності за шкоду, завдану системами ШІ, у тому числі під час надання медичної допомоги.

Оскільки в Україні відсутнє правове регулювання юридичної відповідальності за шкоду, завдану системами ШІ, з огляду на обраний нашою державою європейський вектор розвитку, доцільно звернутися до регулятивного досвіду ЄС в досліджуваній сфері. Адже останнім часом Європейська Комісія та Парламент з метою доповнення існуючих правових режимів цивільної відповідальності доклали вагомих зусиль для розробки конкретних правил щодо відповідальності за шкоду, завдану системами ШІ.

Зокрема у вересні 2022 року Європейська комісія запропонувала дві Директиви ЄС: Директиву про відповідальність за дефектні продукти [4] та Директиву щодо адаптації правил недоговорної цивільної відповідальності до ШІ (Директива про відповідальність за ШІ) [5]. Хоча Директива про відповідальність за дефектні продукти в першу чергу спрямована на забезпечення системи компенсації на рівні ЄС людям, які отримали фізичні травми або пошкодження майна внаслідок дефектних продуктів, метою Директиви про відповідальність за штучний інтелект є вирішення, серед іншого, питання про те, що чинні національні правила відповідальності, зокрема, засновані на вині, не можуть застосовуватися

для розгляду претензій щодо відповідальності за шкоду, завдану продуктами та послугами на базі ШІ. Ці запропоновані Директиви прийняті у розрізі положень Закону про штучний інтелект, який набув чинності влітку 2024 року, з метою забезпечення безпеки та відповідності систем ШІ чинному законодавству про основні права та цінності ЄС. При цьому у Законі про ШІ визначено, що системи ШІ з високим ризиком, такі як медичне програмне забезпечення на основі ШІ або системи ШІ, що використовуються для підбору персоналу, повинні відповідати суворим вимогам, включаючи системи зниження ризиків, високу якість наборів даних, чітку інформацію про користувачів, людський нагляд тощо. У зв'язку із цим вимагається, щоб користувачі систем ШІ з високим ризиком проводили оцінку впливу на основні права громадян (у нашому випадку – пацієнтів) [6].

У зв'язку із цим науковцями порушується питання про так звану інституційну відповідальність лікарів та медичних закладів за використання систем ШІ при наданні правової допомоги, внаслідок застосування якої йдеться про дві основні теорії прямої відповідальності: за недбалу оцінку впливу/утримання та за недбалий нагляд за системою ШІ. Однак такий підхід не позбавлений недоліків, адже лікар чи медичний заклад, впроваджуючи у свою медичну практику системи ШІ, не мають спеціальних знань для здійснення оцінки її впливу на права пацієнтів. Крім того, у цьому разі незрозумілий обсяг цивільно-правової відповідальності розробників систем ШІ, що підпадає під поняття медичного виробу, визначеного у Технічному регламенті щодо медичних виробів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 2 жовтня 2013 р. № 753, а це у свою чергу не відповідає інтересам пацієнтів.

Таким чином, враховуючи, що системи ШІ мають перспективу впровадження у клінічну практику і навіть вже використовуються при наданні медичної допомоги у розвинутих зарубіжних країнах, вони все ж створюють значні етичні та правові дилеми. І беручи до уваги ризики завдання шкоди здоров'ю пацієнтів, використання систем ШІ під час надання медичної допомоги має бути суворо регламентоване державою, зокрема в частині чіткого визначення кола осіб, які можуть нести цивільно-правову відповідальність за таку шкоду, включаючи до нього не лише медичних працівників та медичні заклади, але і розробників систем ШІ як медичних виробів.

Література

1. White Paper on Artificial Intelligence – A European approach to excellence and trust. European Commission, 2020. URL: https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/commission-white-paper-artificial-intelligence-feb2020_en.pdf

2. Terranova C, Cestonaro C, Fava L and Cinquetti A (2024) AI and professional liability assessment in healthcare. A revolution in legal medicine? *Front. Med.* 10:1337335.

3. Burylo Yu. Civil liability for damage caused by artificial intelligence: the modern European approach. *Entrepreneurship, Economy and Law*. 2022. № 6. P. 5–11,

4. Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on Liability for Defective Products. Eu. Commission. 2022. COM 495 final. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:52022PC0495>

5. Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on Adapting Non-Contractual Civil Liability Rules to Artificial Intelligence (AI Liability Directive). Eu. Commission. 2022. COM/2022/496 final. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:52022PC0496>

6. European Parliament Legislative Resolution of 13 March 2024 on the Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council Laying Down Harmonised Rules on Artificial Intelligence (Artificial Intelligence Act) and Amending Certain Union Legislative Acts (COM(2021)0206 – C9-0146/2021 – 2021/0106(COD) (AI Act). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32024R1689>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-23>

ПОНЯТІЙНО-ПРАВОВЕ МИСЛЕННЯ У ДАВНЬОМУ РИМІ: ВІД ПРАВА БОЖЕСТВЕННОГО ДО ПРАВА ЛЮДСЬКОГО

Кучеренко Д. С.

консультант з юридичних питань,

Запорізький обласний центр культурного розвитку «Парнас»

м. Запоріжжя, Україна

В архаїчну добу (сер. VIII ст. – сер. V ст. до н.е.) в уявленні давніх римлян весь світ наповнений єдиною божественною силою. У людській свідомості зазначена сила поступово уособлюється в окремих божествах, які зливаються із природними явищами і процесами, керують ними та життям людини. Із відокремленням божественних сил від первинної божественної сили загальні функціональні властивості переносяться на окремих (лат. *certi* – означені) богів. Початковий перехід мислення від уявлення божественної сили як загального до її індивідуалізації характеризується невизначеністю статі божеств. Зазначене відображається у жрецькій формулі звертання до богів: «або бог, або богиня»